

14 Οκτωβρίου 2016

Δεν είναι θαύμα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πάμε

στον πνευματικό να εξομολογηθούμε κι εκεί φυσικά, δεν του μιλάμε για το πόσο καλοί άνθρωποι είμαστε... Ίσα-ίσα, το αντίθετο. Του λέμε τις αμαρτίες μας, τα πάθη μας, τις κακίες μας, τα “χάλια” μας...

Κι εκείνος, μετά, όταν μας βλέπει, την κάθε φορά που μας συναντάει, όταν μας μιλάει, έχει τόση αγάπη στη ματιά του, τόση καλοσύνη, μας μιλάει τόσο γλυκά, τόσο πατρικά... σα να μην έχει ακούσει αυτά που του είπαμε, σαν να του μιλήσαμε για το πόσο άγιοι είμαστε, και τότε τρελαινόμαστε...

Μα τόσο πολύ μας αγαπάει; Μήπως δεν άκουσε τί του είπαμε; Αν ποτέ ήμουν εξομολόγος, λέω, αν, ...και μου έλεγε κάποιος τα αμαρτήματά του, ίσως και να τον κοίταγα και λίγο “στραβά” μετά... Ο πνευματικός όμως, με την χάρη του Θεού, “δανείζεται” την αγάπη Του... και μας την μεταδίδει απλόχερα... Με την δική μας την μετάνοια, “ξεχνάει” κι αυτός, όπως ακριβώς “ξεχνάει” και ο Θεός.

Για σκεφτείτε λοιπόν... Αν τόσο μας αγαπάει ο πνευματικός, που κι αυτός άνθρωπος είναι, για σκεφτείτε... πόσο απέραντα μας αγαπάει ο Θεός, με τόσα που Του κάνουμε! Ποτέ δεν μας κρατά κακία, ποτέ δεν μας εκδικείται, ποτέ δεν “θυμάται”... Με ένα δικό μας “ήμαρτον” , όλα στο λεπτό τα ξεχνάει...

Αυτό και μόνο, πρέπει να μας κάνει να πέσουμε στα γόνατα και να Του πούμε από τα συθέμελα της ψυχής μας ένα “συγνώμη” κι ένα “ευχαριστώ”.

Πηγή: inak.gr